

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μη δὲ βοητὺς
ἔστω, ἐπεὶ τό γε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
τοιοῦδ' οἷος ὃδ' ἐστὶ, θεοῖς ἑναλίγκιος αὐδήν.
ἦῶθεν δ' ἀγορήν δε καθεζώμεσθα κίοντες
πάντες, ἴν' ὕμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
ὕμᾱ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους·
εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λώϊτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοῦς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
νήποινοὶ κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.

HOMERE, *L'Odyssee*, chant I, v. 368-380,
éd. V. Bérard, Les Belles Lettres, Paris, 1996.